

Folio nr. 1154

Grosse

Mr.
In :
Uit:
UR.
RD
EUR
dd.

VONNIS uitgesproken door de Voorzitter van de TIENDE kamer in openbare terechtzitting van de Arbeidsrechtbank van het Gerechtelijk arrondissement Antwerpen in het gerechtsgebouw op **WOENSDAG ACHT JUNI TWEEDUIZEND EN ELF**

INZAKE:A.R.nr. 097836/A

Grosse

Mr.
In :
Uit:
UR.
RD
EUR
dd.

Mevrouw [REDACTED]
wonende te [REDACTED]

- *eisende partij* - verschijnend bij meester E. TRUYENS, advocaat te 2550 Kontich, Scheihagenstraat 54

TEGEN:

De FEDERALE OVERHEIDSDIENST SOCIALE ZEKERHEID,
Bestuur van de Maatschappelijke Integratie,
Uitkeringen aan personen met een handicap,
met zetel gevestigd te 1000 Brussel, Finance Tower, Kruidtuinlaan nr. 50,

- *verwerende partij* - verschijnend bij meester P. DE BACKER, advocaat te 2018 ANTWERPEN, Rudolfstraat 56

VERLEENT DE RECHTBANK HET VOLGENDE VONNIS:

1. PROCEDURE

De rechtbank neemt kennis van volgende stukken:

- het verzoekschrift van 1 december 2009
- besluiten eisende partij d.d. 28 juni 2010
- besluiten verwerende partij d.d. 6 mei 2011
- het Proces-verbaal van de terechtzitting.

Vrijgesteld van het Griffierecht.
Afschrift ter kennis gebracht in uitvoering
van artikel 792 en artikel 973 §2, 3° van
het Gerechtelijk Wetboek.

- 2 -

A.R.nr. 09/7

De rechtbank heeft de middelen en conclusies gehoord van partijen tijdens de openbare zitting van 11 mei 2011.

Daarna zijn de debatten gesloten en is de zaak in beraad genomen.

De heer J. Embrechts, eerste substituit-arbeidsauditeur, heeft mondeling advies gegeven op deze zitting.

Partijen hebben geen repliek gegeven.

De rechtbank stelt vast dat de artikelen 2 en 30 tot 42 van de wet op het taalgebruik in rechtszaken van 15 juni 1935 nageleefd zijn.

2. DE VORDERING

Eisende partij tekent beroep aan tegen de beslissing van de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid, Bestuursdirectie van de Uitkeringen aan personen met een handicap d.d. 1 september 2009 waarbij werd geoordeeld:

*"U bent onderdaan van Joegoslavië (Servië Montenegro)
Het recht op de tegemoetkoming wordt afgewezen op 01.08.2009 omdat u niet voldoet aan de voorwaarden inzake nationaliteit. (artikel 4§1 wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap en het KB van 17 juli 2006 tot uitvoering van artikel 4§2 van de wet van 27 februari 1987.)"*

De vordering werd naar tijd en vorm regelmatig ingesteld en is derhalve ontvankelijk.

3. DE FEITEN

Mevrouw [REDACTED] is een 68 jarige vrouw, afkomstig uit voormalig Joegoslavië, thans Servië Montenegro. Zij verblijft in België sinds maart 2000. Zij werd aanvankelijk ingeschreven in het wachregister en is sinds december 2006 ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Ze woont samen met haar zoon, schoondochter en hun kinderen te Antwerpen. Haar zoon en zijn gezin werden ondertussen wel allemaal ingeschreven in het bevolkingsregister.

Mevrouw deed op 10 juli 2009 een aanvraag voor tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden.

Zij legt een formulier 3 + 4 voor, opgesteld door haar behandelend geneesheer Dokter [REDACTED] op 27 februari 2010.

Deze beschrijft de aandoeningen en functionele letsels en evalueert de vermindering van de zelfredzaamheid van zijn patiënt op 18 punten of categorie 5.

4. BEOORDELING

Wettelijke bepalingen

Artikel 4 §1 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap bepaalt dat de tegemoetkomingen bedoeld in artikel 1 enkel kunnen toegekend worden aan een persoon die zijn werkelijke verblijfplaats in België heeft en die:

- 1) Belg is;
- 2) onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie;
- 3) Marokkaan, Algerijn of Tunesiër is en die voldoet aan de voorwaarden van de Verordening (EEG) nr. 1408 van 14 juni 1971 (...);
- 4) staatloos is (...);
- 5) vluchteling is (...);
- 6) niet tot de in 1° tot 5° bepaalde categorieën behoort, maar die tot 21 jaar de verhoging van de kinderbijslag genoten heeft, (...).

Ingevolge artikel 4§2 kan de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de toepassing van deze wet, onder de door Hem gestelde voorwaarden, uitbreiden tot andere categorieën van personen dan deze bedoeld in § 1 die hun werkelijke verblijfplaats in België hebben.

Bij koninklijk besluit van 17 juli 2006 werd hieraan uitvoering gegeven. Artikel 1 bepaalt:

De tegemoetkomingen bedoeld in artikel 1 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap kunnen eveneens worden toegekend aan de personen die:

- 1° onderdaan zijn van IJsland, Liechtenstein, Noorwegen of Zwitserland, (...)
- 2° de echtgenoot, de wettelijk samenwonende, of een ander gezinslid zijn in de zin van de vernoemde Verordening nr.1408/71 van 14 juni 1971 van een persoon zoals bedoeld in artikel 4, § 1, 1° tot 5° van de voornoemde wet van 27 februari 1987 of van een onderdaan van een Staat bedoeld in artikel 1, 1° van dit besluit, zelf geen onderdaan zijnde van deze Staten, en die in België hun werkelijke verblijfplaats

- 4 -

A.R.nr. 09/7836/A*hebben.**3° ingeschreven zijn als vreemdeling in het bevolkingsregister*

Vreemdelingen ingeschreven in het vreemdelingenregister hebben bijgevolg noch volgens de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap noch volgens het KB van 17 juli 2006 recht op een tegemoetkoming als minder valide.

Artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap is niet in strijd met de grondwet.

Het Grondwettelijk Hof sprak zich reeds verschillende malen uit over de grondwettelijkheid van voormeld artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap.

In een arrest van 19 mei 2004 was het toenmalige Arbitragehof van mening dat de wetgever de toekenning van tegemoetkomingen aan personen met een handicap mocht afhankelijk stellen van een voldoende band met België. (Arbitragehof, 19 mei 2004, arrest 92/2004, www.grondwettelijkhof.be).

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest van 12 december 2007 onder nr. B12 (Grondwettelijk Hof 12 december 2007, nr. 153/2007, www.grondwettelijkhof.be) dat dient nagegaan worden of er

"zeer sterke overwegingen bestaan die verantwoord maken dat het voordeel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap wordt geweigerd aan de categorie van vreemdelingen die ertoe gemachtigd zijn geweest zich in België te vestigen.

Het Hof besloot dat hoewel kan aangenomen worden dat een vreemdeling die er toe gemachtigd is in België te verblijven, ofwel voor korte duur (hoofdstuk 2 van de vreemdelingenwet) ofwel voor een duur van meer dan drie maanden en die bijgevolg is ingeschreven in het vreemdelingenregister (art 12 van dezelfde wet) geen voldoende sterke band vertoont om de tegemoetkomingen te genieten waarin de wet van 27 februari 1987 voorziet, er geen sterke overwegingen bestaan die het mogelijk maken – en bijgevolg is het niet meer redelijk verantwoord – de vreemdelingen die ertoe gemachtigd is zich in België te vestigen en bijgevolg in het bevolkingsregister is ingeschreven en wegens zijn administratief statuut wordt geacht op definitieve wijze of op zijn minste voor een betekenisvolle duur in België te zijn gevestigd, van het voordeel van die tegemoetkomingen uit te sluiten."

Hoewel het Hof dit niet uitdrukkelijk stelt zou hieruit kunnen afgeleid worden dat het Grondwettelijk Hof van oordeel is dat een persoon, ingeschreven in het vreemdelingenregister GEEN voldoende sterke band vertoont.

Naar aanleiding van dit arrest werd de wetgeving gewijzigd.
Bij KB van 9 februari 2009 werd artikel 1 van het koninklijk besluit van 17 juli 2006 tot uitvoering van artikel 4, § 2, van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, aangevuld als volgt:

« 3^e ingeschreven zijn als vreemdeling in het bevolkingsregister. »

Gelet op de zienswijze van het Grondwettelijk hof en de wetwijziging kan aangenomen worden dat artikel 4, zoals aangevuld door het KB van 9 februari 2009 niet in strijd is met de Grondwet.

* * *

Het Grondwettelijk Hof heeft de bevoegdheid om wetskrachtige normen te toetsen aan enerzijds artikel 10, 11 en 24 van de Grondwet en anderzijds aan de rechten en vrijheden van titel II van de Grondwet en aan de artikelen 170, 172 en 191 Grondwet.

Het gezag van de arresten van het Grondwettelijk Hof blijft enkel beperkt tot overwegingen m.b.t. de bepalingen van de Grondwet maar strekt zich niet uit tot de overwegingen m.b.t. de verdragbepalingen.

De beslissing van het Arbitragehof dat de artikelen 10 en 12 slechts zijn geschonden met betrekking tot de vreemdeling die ingeschreven is in het bevolkingsregister, impliceert dus niet dat er hier geen schending is van het E.V.R.M.

Het is de taak van de rechterlijke macht wetten te toetsen aan bepalingen van internationaalrechtelijke verdragen die directe werking hebben.

Het verdrag met rechtstreekse werking in het interne recht heeft voorrang op de Grondwet, waaruit volgt dat, wanneer de Grondwet geen verdere eisen stelt dan een verdragsbepaling met rechtstreekse werking, een toetsing van de wet aan het verdrag volstaat en een verdere toetsing van de wet aan de Grondwet niet dienstig is. (cass 16 november 2004, www.juridat.be, 20041116)

De grondrechten van het E.V.R.M. hebben directe werking zodat deze rechtstreeks kunnen ingeroepen worden voor de Belgische rechter. Bovendien zijn de in het Europees verdrag opgenomen rechten en vrijheden van openbare orde in de interne Belgische rechtsorde.

De rechter is bevoegd om een verdragsschending ambtshalve vast te stellen. (Van de Lanotte J. en Haeck Y., *Handboek E.V.R.M.*, Intersentia, 2005, p97)

Artikel 1 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap is in strijd met artikel 14 van het E.V.R.M.

Artikel 14 van het E.V.R.M. bepaalt:

- 6 -

A.R.nr. 09/7836/A

"Het genot van de rechten en vrijheden welke in dit verdrag zijn vermeld, is verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status."

Het verbod op discriminatie is niet alleen van toepassing op de in het Verdrag gegarandeerde rechten maar ook op die vermeld in de aanvullende protocollen.

Artikel 1 van het eerste protocol bij het E.V.R.M. beschermt het recht op ongestoord genot door natuurlijke personen van hun eigendom.

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens oordeelde dat de aanspraak op een sociale uitkering, die al dan niet afhankelijk is van een voorafgaande bijdragebetaling, valt onder het recht op eigendom van artikel 1 eerste protocol bij het E.V.R.M.. (Gaugusuz tg Oostenrijk 16 september 1996; Stec e.a. / Groot-Brittannië 16 juli 2005, Soc. Kron, 2006, 04, 193.)

Het volstaat dat de vreemdeling zich fysiek op het grondgebied van de verdragssluitende Staat bevindt om de bescherming van het Verdrag te genieten.

* * *

Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens deed over een gelijkaardig geval uitspraak in een arrest van 30 september 2003 (Koua Poirrez tg Frankrijk EHRM, 30 september 2003, *J.V.R.* 2004, 3, 225.)

Mijnheer Koua Poirrez verbleef reeds geruime tijd legaal in Frankrijk en was 80% arbeidsongeschikt. Zijn aanvraag voor een tegemoetkoming als gehandicapte werd geweigerd omdat hij de Franse nationaliteit niet bezat en geen onderdaan was van een land waarmee Frankrijk een bilaterale overeenkomst had gesloten.

Het Hof stelde dat vreemdelingen uit artikel 14, juncto artikel 1 Eerste Toegevoegde protocol bij het E.V.R.M., een recht putten om in domeinen van de sociale zekerheid én de sociale bijstand niet gediscrimineerd te worden, *tenzij zeer zwaarwichtige redenen dergelijk verschil in behandeling kunnen rechtvaardigen*. Het verschil in behandeling in de Franse wetgeving betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap is in strijd met artikel 14 van het E.V.R.M. Omdat enkel onderdanen met de Franse nationaliteit en onderdanen met de nationaliteit van landen waarmee Frankrijk een bilateraal akkoord heeft gesloten in aanmerking komen voor deze tegemoetkoming, gaat het om een verschil in behandeling op basis van nationaliteit. Zo'n verschil is enkel toelaatbaar mit het gerechtvaardigd kan worden door zwaarwichtige redenen. Het motief van de Franse overheid dat het onderscheid gerechtvaardigd is op grond van het noodzakelijke evenwicht tussen inkomsten en uitgaven en niet disproportioneel was omdat de heer Koua wel rechten kon doen gelden op een soort leefloon, werd door het Hof als onvoldoende zwaarwichtig beschouwd.

Het is juist omdat mijnheer Poirrez recht had op een Franse variant van het leefloon, dat het Hof vaststelde dat zijn uitsluiting voor een andere specifiek voor personen met een handicap voorziene tegemoetkoming, disproportioneel van aard is.

(Bouckaert S., *Vreemdelingen, tegemoetkomingen aan personen met een handicap en mensenrechten*. Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, noot bij arrest EHRM van 30 september 2003, *T.V.R.*, 2004, 228; *Arbrb Mechelen*, 10 juni 2005, AR 80146, onuitgeg.)

Het EHRM stelt dus "zeer zwaarwichtige redenen" als voorwaarde om een bepaalde tegemoetkoming te onthouden aan een vreemdeling.

* * *

Een onderscheid dat puur en zuiver gebaseerd is op basis van de nationaliteit is niet toelaatbaar. Wel mag onder omstandigheden een gewogen onderscheid naar verblijfsspositie gemaakt worden als de redenen voldoende zwaarwichtig zijn en niet disproportioneel zijn. (Boeles P. "Europese burgers en derdelanders: wat betekent het verbod van discriminatie naar nationaliteit sinds Amsterdam", *Migratie en migrantenrecht 11*, die Keure 2006, 248; Steven Bouckaert *Vreemdelingen, tegemoetkomingen aan personen met een handicap en mensenrechten*. Het Europese Hof voor de rechten van de Mens versus het Arbitragehof, noot bij arrest van EHRM van 30 september 2003, *T.V.R.*, 2004, 3, 225.)

* * *

Het Hof van Cassatie volgde in een arrest van 8 december 2008 het standpunt van het EHRM dat er conform het EVRM "zeer zwaarwichtige redenen" voorhanden moeten zijn opdat een op nationaliteit steunende discriminatie mogelijk is. Het feit gerechtigd te zijn op maatschappelijke dienstverlening is onvoldoende om te concluderen dat het EVRM niet geschonden is.

* * *

De rechtbank volgt het Grondwettelijk Hof waar deze stelt dat het niet onredelijk is het voordeel van de tegemoetkomingen voor te behouden aan personen die verondersteld worden definitief of op zijn minst voor een betekenisvolle duur in België te zijn gevestigd en zodoende een voldoende sterke band hebben met België.

Terecht stelt de arbeidsauditeur dat uit het arrest van het Grondwettelijk Hof niet kan afgeleid worden dat vreemdelingen die ingeschreven zijn in het vreemdelingenregister automatisch en te allen tijde geacht worden een voldoende band met België te onderhouden.

- 8 -

A.R.nr. 09/7836/A

Het is bijgevolg noodzakelijk te weten of de vreemdeling een voldoende sterke band met België kan aantonen. Een inschrijving in het bevolkingsregister is inderdaad een "officialiseren" van deze band, doch ook een vreemdeling, ingeschreven in het vreemdelingenregister kan dergelijke band aantonen. Indien dit het geval is, zijn er geen "zeer zwaarwichtig redenen" die een onderscheid in behandeling kunnen verantwoorden.

De rechtbank volgt het besluit van de heer Arbeidsauditeur:

Artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 en artikel 1 KB d.d. 17/07/06 zijn in hun toepassing strijdig met art. 14 EVRM in samenhang gelezen met artikel 1 van het eerste Toegepaste Protocol van het EVRM voor zover voormelde artikelen, vreemdelingen die in het vreemdelingenregister staan ingeschreven, automatisch en enkel om die reden uitsluiten van het recht op tegemoetkomingen, zonder in concreto na te gaan of er hiervoor zeer zwaarwichtige redenen voorhanden zijn die maken dat een op nationaliteit steunend discriminatiegrond toch niet strijdig is met het EVRM.

De rechtbank oordeelt dat het niet redelijk verantwoord is, een vreemdeling die op definitieve wijze of minstens voor een betekenisvolle duur in België verblijft en hiervoor toelating heeft gekregen van de overheid, van het voordeel van de uitkeringen uit te sluiten.

Toepassing op het geschil.

De rechtbank stelt vast dat de mevrouw [REDACTED] reeds meer dan 10 jaar in België verblijft en ingeschreven is in het vreemdelingenregister.

Zij beschikt over een elektronische verblijfskaart B van onbepaalde duur.

Zij woonde al die tijd samen met het gezin van haar zoon, die gelijk met haar naar België zijn gekomen en ondertussen wel ingeschreven werden in het bevolkingsregister. Drie van haar kleinkinderen zijn in België geboren en hebben hier steeds gewoond.

Het is duidelijk dat dit gezin zich heeft geïnstalleerd in België en de bedoeling heeft hier te blijven.

De rechtbank stelt vast dat mevrouw Berisa moet geacht worden op definitieve wijze of op zijn minste voor een betekenisvolle duur in België te zijn gevestigd, zodat het niet meer redelijk verantwoord is haar van het voordeel van die tegemoetkomingen uit te sluiten.

* * *

Gelet op de tegenstrijdige medische gegevens, acht de rechtbank het noodzakelijk om, alvorens ten gronde te beslissen, een geneesheer-deskundige aan te stellen met als opdracht zoals hierna bepaald.

De rechtbank is van oordeel dat de evaluatie zich niet beperkt tot een zuiver medische aangelegenheid en dat de beoordeling dient te gebeuren, eveneens rekening houdende met de sociale en sociologische implicaties.

5. UITSpraak

De rechtbank heeft hierover beraadslaagd en doet uitspraak op tegenspraak.

De rechtbank volgt het advies van de heer Arbeidsauditeur.

Verklaart de vordering ontvankelijk.

Doch alvorens ten gronde te beslissen stelt zij een geneesheer-deskundige aan:

Prof. Dokter VANDEWOUDE
Floraliënlaan nr. 38
2600 BIERCHEM- ANTWERPEN

Met als opdracht

Na getracht te hebben partijen te verzoenen:

Een gemotiveerd en onder eed bevestigd verslag neer te leggen ter griffie van deze rechtbank betreffende:

wat betreft de zelfredzaamheid

Bij mevrouw N [REDACTED], het gebrek aan of de vermindering van de zelfredzaamheid vast te stellen vanaf 01 augustus 2009, zijnde de ingangsdatum van de beslissing en dit op basis van het Ministerieel Besluit van 30 juli 1987 tot vaststelling van de categorieën en handleiding voor de evaluatie van de graad van zelfredzaamheid met het oog op onderzoek naar het recht op integratie tegemoetkoming (Belgisch Staatsblad van 06 augustus 1987) genomen in uitvoering van artikel 2 § 3 en 6 § 3 van de wet van 27 februari 1987

Meer bepaald :

A.R.nr. 09/7836/A

- 10 -

- aan te duiden hoeveel punten voor de verminderde zelfredzaamheid kunnen worden toegekend op een totaal van 18 punten.
- mocht er wijziging zijn opgetreden in de vermindering van zelfredzaamheid de datum ervan te bepalen en het aantal punten aan te duiden op een totaal van 18 punten dat sedert de wijziging kan worden.

Bovendien te onderzoeken of zij getroffen is door :

- een blijvende invaliditeit die rechtstreeks toe te schrijven is aan de onderste ledematen en ten minste 50 % bedraagt;
- een volledige blindheid;
- een volledige verlamming of amputatie van de bovenste ledematen;

Alle nodige vaststellingen te doen, een technisch advies te geven en zich zo nodig te laten bijstaan door andere specialisten indien dit noodzakelijk mocht blijken in de loop van de onderzoeken.

Verzoekt partijen bij de aanvang van de werkzaamheden een geïnventariseerd dossier te overhandigen met alle relevante stukken aan de deskundige.

Zegt dat de deskundige en de partijen zich naar aanleiding van het deskundig onderzoek dienen te gedragen naar de bepalingen van de artikelen 962 tot 991bis van het gerechtelijk wetboek.

De deskundige beschikt over een termijn van acht dagen na kennisgeving van dit vonnis om zijn opdracht te weigeren met behoorlijk omklede redenen. De deskundige geeft hiervan kennis bij een ter post aangetekende brief aan de partijen die verstek laten gaan en bij gewone brief, per fax of elektronische post aan de verschenen partijen en hun raadsliden evenals aan de rechter.

De rechtbank verzoekt de deskundige:

binnen de vijftien dagen na ontvangst van dit vonnis, de rechtbank en partijen en hun raadsliden in kennis te stellen van de plaats, de dag en het uur waarop hij zijn werkzaamheden zal aanvangen. De deskundige dient dit per aange-tekende brief aan partijen en bij gewone brief aan hun raadsliden en aan de rechtbank te melden.

alle nuttige en ter zake dienende vragen van partijen te beantwoorden.

Indien nodig beroep te doen op een technisch raadgever, sociaal verpleegkundige of maatschappelijk werker.

na afloop van de verrichtingen aan de rechter, aan partijen en hun raadsliden lezing te geven van zijn bevindingen waarbij hij reeds een voorlopig advies voegt

een redelijke termijn te bepalen (minimum 15 dagen) waarbinnen de partijen hun opmerkingen moeten maken. Deze opmerkingen op te tekenen en te beantwoorden; er op toezien dat deze opmerkingen ter kennis werden gebracht van tegenpartij die indien nodig nog over een termijn van 7 dagen zal beschikken om deze opmerkingen te beantwoorden. De deskundige houdt geen rekening met opmerkingen die hij laattijdig ontvangt.

Wanneer de deskundige na ontvangst van de opmerkingen van de partijen nieuwe verrichtingen onontbeerlijk acht, verzoekt hij de rechter daarvoor om toestemming overeenkomstig artikel 973, § 2.

Het eindverslag te dagtekenen en de tegenwoordigheid van de partijen bij de werkzaamheden te vermelden, hun mondelinge verklaringen en hun vorderingen.

Een opgave bij te voegen van de stukken en de nota's die de partijen aan de deskundigen hebben overhandigd, de deskundige mag de tekst ervan slechts opnemen in zoverre dat nodig is voor de bespreking.

De originele stukken die de partijen aan de deskundige bezorgden, worden hen terugbezorgd.

Dit verslag te ondertekenen en te voorzien van de schriftelijke en door de wet vereiste eedformule "*Ik zweer dat ik mijn opdracht in eer en geweten, nauwgezet en eerlijk vervuld heb.*" en de staat van kosten en erelonen bij te voegen.

Bepaalt de termijn voor de indiening van het verslag ter griffie van deze rechtbank op **VIER MAANDEN**, te rekenen vanaf de dag waarop de deskundige op in kennis werd gesteld van dit vonnis.

De inhoud van het eindverslag en een gedetailleerde staat van de kosten en het ereloon van de deskundige worden ter griffie neergelegd. Partijen hebben dertig dagen na de neerlegging ter griffie van de gedetailleerde staat overeenkomstig om aan de rechter mede te delen dat zij het bedrag van het ereloon en de kosten die door de deskundige worden aangerekend, te betwisten.

Op de dag van de neerlegging van het verslag zendt de deskundige bij een ter post aangezekende brief een afschrift van het verslag en een gedetailleerde staat van de kosten en het ereloon van de partijen en bij gewone brief aan hun raadsman.

Zegt dat de aangestelde deskundige zijn ereloon en onkosten dient te begroten in overeenstemming met de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 12 ja-

nuari 1993 (B.S. van 23 januari 1993) gewijzigd bij Koninklijk Besluit van 20 mei 1994 (B.S. van 05 juli 1994) tot vaststelling van het tarief van de staat van ereloon en onkosten voor de geneesheer-deskundige aangewezen inzake geschillen betreffende de tegemoetkomingen aan gehandicapten.

De toepasselijke bedragen zijn deze die van kracht zijn op de datum van de neerlegging van het definitief verslag (artikel 3, Koninklijk Besluit 20 mei 1994).

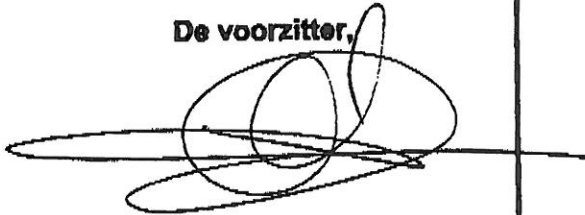
Houdt de beslissing betreffende de kosten aan.

De griffier,

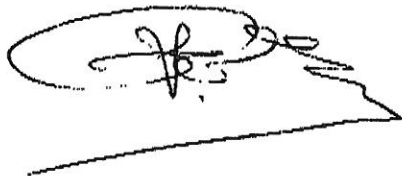
B. NAULAERS

De voorzitter,

F. STRAETMANS

Rechter in sociale zaken,
Zelfstandige

G. DE LEY

Rechter in sociale zaken,
werknemer-arbelder

L. VAN DER VINCK